

‘La finestra de Vermeer’, de Pere Rovira

A *La finestra de Vermeer* se'n mostren dos àmbits: el privat i el públic. El privat no cau en l'exhibicionisme i el narcisisme: “l'escriptura personal no necessita mirar-se el melic en el mirall” –hi trobem consigna. La privadesa s'exposa i es projecta a voluntat de l'autor, que al capdavant n'és l'amo. Però un cop arriba al lector, el seu interès rau en el fet que aquesta li és útil en la mesura que l'experiència íntima transcendeix els límits personals i esdevé apta i aprofitable. L'espai públic, l'observat des de la finestra cap a l'exterior, hi entra perquè l'autor l'ha mirat, el sent, el pensa, el filtra –tria uns motius i no uns altres– i, en darrera instància, perquè vol.

Aquesta mirada, diguem-ne analítica i sentimental, li provoca estats diversos que donen

diferents tons: estupefacció, preocupació, admiració, nostàlgia, humor, elegia... Aquests i altres ens arriben temperats per una actitud vital privilegiada i en una llengua precisa, matisada i rica.

L'autor és evident que ha fet una feina d'esporga i els temes són, com els tons, variats i diversos. Hi apareixen equilibradament, sense excessos i sense aclaparar; allò tractat adquireix una importància vinculant: ens és comú, té rellevància social i personal. És, s'ho hagi proposat o no, un generador d'opinió i un ressort de consciències de la mateixa manera que un difusor de les opinions alienes, des de l'acord o el dissentiment i no s'està de rebatre tòpics i prejudicis.

Escriu també des de l'emprenyament i des de la mala llet

raonats. Reparteix certa dosi d'estopa que sempre va precedida d'alguna atzagaiada del personatge en qüestió que Rovira considera imperdonable i que –en qualsevol cas– l'autor argumenta.

Hi apareixen sentències pròpies o d'altres, màximes, preguntes retòriques. Es moralitza, es pontifica: sobre els polítics, l'ensenyament, la universitat, el món editorial, les capelletes diverses.

Pertanyen a l'àmbit personal la quotidianitat, la parella, la família, els records íntims i familiars, els amics i coneguts, “persones que han entrat i sortit de la nostra vida”, el que Pere Rovira anomena “les conseqüències benèfiques d'envellir”, “els dolors físics”, la vellesa pròpia. Hi ha els moments per a la revisió i de passar comptes de com s'ha

gestionat la pròpia vida, els moments en què s'estira el fil de la memòria.

Parla de la seua feina. Hi llegim poemes propis, textos d'altres, es fan glosses i comentaris poètics. Es parla de poetes i escriptors admirats, de l'escriptura, del descrèdit dels llibres,

la lectura i el llenguatge. La música i el cinema hi tenen una presència determinants. Apareixen reflexions sobre els grans temes: la mort, l'amor i l'erotisme, la por, la vanitat, la soledat, els diners, la guerra, el futbol... Les efemèrides apareixen en dies assenyalats i amb aquestes tornen els records. L'actualitat immediata s'exposa i analitza críticament. Els canvis estacionals i meteorològics, els apunts descriptius i poètics del paisatge i la naturalesa són delicats, tendres i colpidors. Bellíssims. Són citats i compartits llocs estimats i visitats.

El llibre és un festí per als lectors amb una llengua dúctil i ben guarnida, capaç de l'apunt líric més esborronador, la invectiva més demolidora o la reflexió profunda i argumentada que a ningú pot deixar indiferent.